

Arrest

nr. 68 594 van 17 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. BREEMANS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Qom. In Iran was u voorstander van de mensen die tegen onderdrukking en voor de vrijheid zijn. Om die reden stemde u bij de Iraanse presidentsverkiezingen ook voor presidentskandidaat Mir Hossein Mousavi. Toen Montazeri, een grote persoonlijkheid in Iran die ooit een vertrouwing was geweest van Khomeini, maar later afgestoten werd door het Iraanse regime, overleed besloot u naar zijn begrafenis te gaan. Tijdens de begrafenisstoet was er ontzettend veel volk. De mensen riepen slogans tegen het regime en u deed ijverig mee. Op een gegeven ogenblik werd u, samen met een aantal andere mensen gearresteerd. U werd in een auto gestopt en naar een arrestatiekamer gebracht. Na vier dagen vasthouding diende u in een belofteverklaring te schrijven dat u niet meer zou deelnemen aan dergelijke bijeenkomsten. U

werd vrijgelaten en hoorde daarna niets meer over dit voorval. Toen de echtgenote van Montazeri overleed besloot u ook naar haar begrafenisplechtigheid te gaan. Op 8/01/1389 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 28 maart 2010 Europese tijdrekening) ging u naar de voettocht richting begraafplaats. Toen de autoriteiten weigerden het lijk van de echtgenote van Montazeri vrij te geven begon iedereen opnieuw slogans te roepen. Mensen werden gearresteerd maar u slaagde erin te ontsnappen. Twee dagen later stond u buiten aan uw werkplaats te telefoneren. Op een gegeven ogenblik zag u vijf mensen in burger naar u toekomen. Zodra u dit zag begon u te lopen. Eén van hen droeg een walkie-talkie U slaagde erin hen van u af te schudden en u ging bij uw vriend M. (...). De volgende ochtend nam u een taxi richting Teheran alwaar u bij uw broer ging onderduiken. Na twee dagen verblijf bij uw broer vertrok u via Turkije naar België alwaar u op 9 juni 2010 asiel hebt aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw origineel boekje van burgerlijke stand (shenasnameh), uw originele nationale kaart (Karte-e Melli), uw originele kaart van uw militaire dienst en een brief gericht aan het Commissariaat-generaal neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het statuut van subsidiaire bescherming kan toekennen. U heeft immers geenszins aannemelijk gemaakt Iran verlaten te hebben uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstig kan getwijfeld worden aan de door u opgegeven reisweg. U zou vanuit Urumieh met de auto naar een dorp zijn gegaan in Iran alvorens de Iraanse grens over te steken. Na het oversteken van de grens zou u dertig dagen in een dorp zijn gebleven. U kon echter geenszins zeggen naar welk dorp u vanuit Urumieh bent gereisd, waar u de grens bent over gegaan, noch kon u zeggen in welk dorp u dertig dagen heeft verbleven (CGVS I p. 4-5). Voorts verklaarde u vier keer van vrachtwagen te zijn gewisseld maar kon u geenszins zeggen in welke land(en) u van vrachtwagen veranderde (CGVS II p. 5). Ook de namen, de nationaliteit en de taal die de verschillende smokkelaars spraken waren u onbekend. U kon enkel zeggen dat een Iraniër u aan de busterminal is komen halen en dat u een persoon die Turks sprak heeft ontmoet in Turkije (CGVS II p. 5-6).

Ook het feit dat u tijdens uw eerste gehoor verklaarde in het bezit te zijn van een paspoort (CGVS I, p.6), maar naliët dit neer te leggen op het Commissariaat-generaal – niettegenstaande u er uitdrukkelijk om gevraagd werd - doet ernstige twijfels rijzen aangaande de manier waarop u uw land heeft verlaten. Na uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal stuurde u weliswaar een brief naar het Commissariaat-generaal waarin u verklaarde dat de Iraanse autoriteiten uw woning zijn binnengevallen en uw documenten – waaronder uw paspoort - in beslag hebben genomen. Ook tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat de autoriteiten uw woning drie keer zijn binnengevallen en alle documenten in beslag hebben genomen. Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat aan deze feiten weinig geloof kan worden gehecht. U kon immers geen enkel enig detail omtrent deze invallen verstrekken. Zo kon u niet zeggen wanneer precies de autoriteiten uw woning de allereerste keer binnenvielen, wanneer uw familie de daaropvolgende keren problemen met hen had, wat er precies gebeurde toen de autoriteiten langs kwamen en welke dienst van de autoriteiten er precies bij uw woning binnenviel. U zou dit niet gevraagd hebben om uw ouders niet in problemen te brengen (CGVS II p. 3-4). Daarnaast verklaarde u in geval van terugkeer zeker en vast te zullen worden gearresteerd en gedood te worden door de Iraanse autoriteiten (CGVS I p.17), maar u bent niet op de hoogte of er een gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart (CGVS I, p.15). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt en zich hierover ook niet diepgaand en grondig geïnformeerd heeft, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is bijgevolg een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij / zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn /haar vluchtrelaas.

Uw geloofwaardigheid komt tevens verder op de helling te staan door een aantal inconsistenties in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u 's morgens naar de begrafenisstoet van de echtgenote van Montazeri bent gegaan. De voettocht zelf begon om 10.00u-10.30u (CGVS I p. 12). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u in de namiddag, rond 15.30u-16.00u aanwezig was op de begrafenisplechtigheid van de echtgenote van Montazeri. De voettocht zelf begon om 17.00u-17.30 u (CGVS II p. 8). Voorts verklaarde u tijdens uw eerste gehoor aanvankelijk dat, toen

u aan uw werkplaats stond, er drie personen naar u toe kwamen, ze hun kaart toonden en, nadat u hun revolver zag, u direct wist wie ze waren (CGVS I p. 13). Later verklaarde u dat er drie personen op u afstapten en dat u, nadat u zag dat ze hun identiteitskaart in de hand hadden en hun walkie-talkie bij zich droegen, wist dat het de ordediensten waren die voor u kwamen (CGVS I p. 15). Toen u vervolgens gewezen werd op het feit dat u eerder gezegd had dat u hun revolver had gezien ontkende u deze verklaringen. Een loutere ontkenning is echter geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Bovendien legde u tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal hieromtrent nog andere verklaringen af. Zo verklaarde u plots dat er vijf personen uw richting uitkwamen, drie personen die vooraan liepen en twee personen die achter hen aankwamen. Geen enkele van de personen had iets in de handen en enkel de persoon die achteraan liep haalde zijn walkie-talkie uit (CGVS II p. 9-10).

Dat aan uw deelname aan de manifestaties die georganiseerd werden naar aanleiding van het overlijden van Montazeri en het overlijden van de echtgenote van Montazeri en de problemen die hieruit zijn voortgevloeid, geen geloof kan worden gehecht, blijkt tot slotte uit uw gebrekkige kennis in dit verband. Niettegenstaande u zelf woonachtig was te Qom, u verklaarde dat Montazeri een belangrijke persoonlijkheid was, u zelfs brieven met discussies tussen Montazeri en Khamenei in uw bezit had, u een aanhanger was van de groene beweging én u beweerde naar de begrafenisplechtigheid van Montazeri en daarenboven naar de begrafenisplechtigheid van zijn echtgenote te zijn gegaan nadat u reeds gearresteerd werd door de autoriteiten en u uitdrukkelijk verboden was nogmaals aan dergelijke betogingen deel te nemen, wist u bijzonder weinig correcte informatie te verschaffen over Montazeri zelf, zijn levensloop, zijn opvattingen én de gebeurtenissen tijdens zijn begrafenisplechtigheid. Zo wist u vooreerst niet – niettegenstaande u beweerde ook op haar begrafenisplechtigheid te zijn geweest – wat de naam was van echtgenote van Montazeri (CGVS I p. 11-12). U wist evenmin of Montazeri en zijn echtgenote kinderen hadden (CGVS I p. 10). Wat betreft de opvattingen en standpunten van Montazeri met betrekking tot de herverkiezing van president Ahmadinejad en de daaruit voortvloeiende protesten, verklaarde u weliswaar dat Montazeri tegen de herverkiezing was van president Ahmadinejad maar u was geenszins op de hoogte van hetgeen hij in het kader hiervan reeds had gezegd en/of ondernomen. Gevraagd of Montazeri ooit iets had vermeld over de dood van Neda Agha Soltan, een Iraanse vrouw die werd neergeschoten tijdens de verkiezingsprotesten van 2009 en door haar dood het symbool werd van de opstand tegen het Iraanse regime, verklaarde u dat u dit in ieder geval nooit had gehoord. U verklaarde in dat verband eveneens dat er in Qom nooit rouwmomenten zijn geweest omwille van personen die gestorven zijn tijdens de protesten n.a.v de groene beweging. U zou ook nooit vernomen hebben dat Montazeri heeft opgeroepen tot enig protest (CGVS I p. 12-13). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Montazeri zich uitdrukkelijk heeft uitgesproken tegen de herverkiezing van president Ahmadinejad en uitdrukkelijk heeft verklaard dat er niemand kan geloven dat de stemmen eerlijk zijn geteld. Na de dood van Neda Agha Soltan riep Montazeri op voor drie dagen rouw voor Neda zelf en anderen die gedood zijn tijdens de protesten.

Voorts wist u niet hoe Montazeri nu precies gestorven is (CGVS I p. 10). Wat de begrafenisplechtigheid zelf betreft verklaarde u dat er geen treffen was tussen de ordediensten en de aanwezige manifestanten (CGVS I p. 15). Moussavi en Karoubi, de leiders van de groene beweging, zouden, nog volgens uw verklaringen, niet aanwezig zijn geweest op de begrafenis van Montazeri (CGVS I p. 16). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat er wel degelijk confrontaties zijn geweest tussen de bevolking en de ordediensten. Moussavi en Karoubi vergezelden de menigte.

Tot slot kon u geen enkele slogans opnoemen die u tijdens de begrafenis van Montazeri heeft geroepen (CGVS I p. 9).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er geen geloof meer gehecht kan worden aan uw beweerde deelname aan de manifestaties t.g.v het overlijden van dhr. Montazeri en zijn echtgenote en aan de daaruit voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten.

Aangaande uw deelname aan twee betogingen in België kan er tot slot op gewezen worden dat, naast het feit dat u er als gewone deelnemer zonder enige verantwoordelijkheid –u was geen lid van een politieke vereniging en u had de betoging niet georganiseerd –was, u geen enkele concrete aanwijzing had dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte waren (CGVS II, p. 13-14).

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit en uw militaire dienstplicht. Deze staan echter niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en meer bepaald de materiële motiveringsplicht. Ook voert verzoekende partij in dit middel de schending aan van artikel 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekende partij is van mening dat de onvolledigheden en tegenstrijdigheden in haar relaas verklaard kunnen worden en tracht hiertoe systematisch de motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.1. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Artikel 48/2 bepaalt: *“Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden”*. Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemde, algemeen geformuleerde artikelen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook slechts vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De Raad oordeelt dat het argument van verzoekende partij dat zij haar paspoort niet heeft neergelegd omdat het nog thuis lag in haar land van herkomst, een loutere herhaling betreft van wat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS van 26 augustus 2010, p. 6-7) en bovendien in elk geval achterhaald is, aangezien verzoekende partij achteraf heeft verklaard dat haar paspoort niet meer thuis ligt, maar in beslag werd genomen door de Iraanse autoriteiten. Dergelijk argument is dan ook niet van aard om desbetreffende motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad oordeelt bovendien dat verwerende partij uit het gegeven dat verzoekende partij niet de minste informatie kan verstrekken over de meerdere invallen van de Iraanse autoriteiten in haar huis na haar vertrek uit Iran, tijdens dewelke onder meer haar paspoort in beslag zou zijn genomen, terecht besluit dat aan deze invallen geen geloofwaardigheid kan worden verleend. Het is immers volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij zich enkel zou hebben gecontenteerd met het aannemen van de informatie dat haar paspoort bij deze gelegenheid zou in beslag genomen zijn, doch zij noch uit bekommernis voor het leed dat haar ouders door haar dienden te ondergaan, noch uit de wil een gedegen inschatting te kunnen maken van de zwaarwichtigheid van de doorgedreven voorgehouden vervolging niet informeert naar de omstandigheden van deze invallen. Het niet neerleggen van haar paspoort, zonder hiervoor een aanvaardbaar excuus te kunnen formuleren – de voorgehouden inbeslagname is trouwens ongeloofwaardig – wekt het vermoeden op dat verzoekende partij informatie

achter wenst te houden omtrent de manier waarop zij naar België is gereisd, zoals in punt 2.2.4.2. uitvoerig wordt besproken.

2.2.4.1. Met betrekking tot het ongeloofwaardig bevinden van de door verzoekende partij weergegeven reisweg, verwijt verzoekende partij de commissaris-generaal te weinig rekening te hebben gehouden met de stressvolle situatie waarin zij zich op dat moment bevond. Verzoekende partij geeft aan dat deze situatie bijzonder stresserend voor haar was omdat zij haar land van herkomst ontvluchtte en omdat zij bovendien angst koesterde voor de mensensmokkelaars en zij hen daarom geen vragen durfde te stellen.

2.2.4.2. De Raad is van oordeel dat van een persoon, die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar de Europese Unie, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen wist af te leggen omtrent de afgelegde reisweg, meer in het bijzonder dat zij niet wist naar welk dorp zij vanuit Urumieh is gereisd, waar zij de grens heeft overgestoken en in welk dorp zij, na het oversteken van de Iraanse grens, gedurende 30 dagen heeft verbleven. Voorts wist verzoekende partij niet te zeggen in welk(e) land(en) zij van vrachtwagen is veranderd. Echter geeft verzoekende partij tijdens haar gehoor aan dat de vier vrachtwagens waar zij door vervoerd werd evengoed door eenzelfde land of door tien verschillende landen kunnen hebben gereden, terwijl zij tevens verklaart dat zij misschien om de 10-15 uur, van vrachtwagen is veranderd (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 9 mei 2011, p. 5). Zulke frappante onwetendheden zijn niet aannemelijk.

Nu wegens de strikte controles het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking dan ook zeer reëel is, is de Raad van oordeel dat de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor dat zij schrik had omdat de kans bestond dat zij zou worden gearresteerd (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS van 26 augustus 2010, p. 5) en in haar verzoekschrift zeer gestresseerd te zijn geweest voor deze illegale reis, enkel het vastgestelde leugenachtige karakter versterken, nu zij door deze voor haar uiterst stresserende situatie juist extra op haar hoede had moeten zijn bij het ondernemen van zulke riskante reis, en het dus niet logisch overkomt dat zij zich in dat geval niet beter had voorbereid.

Waar verzoekende partij verder haar onwetendheden omtrent de afgelegde reisweg tracht te verdoezelen door te verklaren dat zij aan de mensensmokkelaars geen vragen durfde te stellen, merkt de Raad op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor, toen zij op uitvoerige wijze werd ondervraagd over de afgelegde reisweg, nergens gewag maakte van het feit dat zij angst koesterde voor de mensensmokkelaars die haar naar België gehaald hebben en dat zij daardoor geen vragen durfde te stellen over enige details hieromtrent (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS van 26 augustus 2010, p. 4-5 en stuk 3, gehoorverslag CGVS van 9 mei 2011, p. 5), waardoor het ter vergoelijking aangebrachte argument eigenlijk neerkomt op een *post factum* verklaring, waarmee verzoekende partij pas komt aandragen nadat zij met aangaande omissies werd geconfronteerd.

Ten slotte wijst de Raad erop dat de motivering van verwerende partij betreffende de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden reisweg als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beoordeling van dit element van het relaas kunnen dragen. Deze onwetendheden dienen immers te worden samen gezien met het feit dat verzoekende partij evenmin een paspoort kon neerleggen. Zoals uit het vorige punt blijkt, kunnen de verklaringen van verzoekende partij omtrent de inbeslagname van haar paspoort niet als geloofwaardig worden aanzien, waardoor een vermoeden ontstaat dat verzoekende partij haar paspoort achterhoudt om eventuele informatie over de door haar afgelegde reisweg, de wijze van reizen en een eventueel verkregen visum te verbergen. De Raad voegt hieraan toe dat dit vermoeden nog wordt versterkt door de verklaring van verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij haar originele shenasnameh, haar originele melli-kaart en haar militaire dienstkaart heeft laten opsturen vanuit Iran, terwijl haar paspoort dan nog wel thuis in Iran zou hebben gelegen (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS van 26 augustus 2010, p. 6).

Verwerende partij kon dan ook met recht besluiten dat deze quasi totale onwetend over haar reisweg, gecombineerd met het nalaten een paspoort neer te leggen, zich tegen haar geloofwaardigheid keert.

2.2.5.1. Met betrekking tot het zich niet informeren over haar situatie na haar vertrek uit Iran, met name dat verzoekende partij zich niet informeerde over details van de invallen van de Iraanse autoriteiten in haar woning en zij evenmin inlichtingen trachtte te bekomen over een eventuele gerechtelijke procedure die tegen haar zou zijn opgestart, argument van verzoekende partij dat zij enkel over haar problemen sprak met een vriend, omdat zij haar familieleden niet in de problemen wou brengen.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat deze uitleg slechts een loutere herhaling betreft van wat verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaarde (zie administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 9 mei 2011, p. 3). De Raad wijst erop dat een loutere herhaling van (een deel van) haar asielmotieven, echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij in gebreke blijft. Derhalve blijft het oordeel van verwerende partij dat een dergelijke houding van desinteresse niet in overeenstemming te brengen valt met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, gehandhaafd, waardoor ernstig kan worden getwijfeld aan de waarheidsgetrouwheid van het door haar weergegeven asielrelaas. Daarenboven wijst de Raad erop dat bedoelde informatie niet noodzakelijk en alleen rechtstreeks bij familie dient te worden bekomen, doch ook door bemiddeling van derden of via een advocaat kan worden verkregen.

2.2.6.1. Nopens de door de Iraanse autoriteiten verrichte poging tot arrestatie van verzoekende partij en de tegenstrijdige verklaringen die zij hierover aflegde, bevestigt verzoekende partij dat de agenten met vijf in de auto zaten, dat er drie op haar afkwamen en dat de twee andere agenten bij de auto bleven. Verzoekende partij is ervan overtuigd dat zij deze feiten steeds op die manier heeft weergegeven.

Verzoekende partij is er tevens van overtuigd dat zij nooit over een revolver heeft gesproken tijdens haar interview. Verzoekende partij stelt dat dit een "missing" moet zijn, waarbij zij erop wijst dat zij op het einde van het gehoor vertalingsproblemen signaleerde, waarop zij het antwoord kreeg dat zij daar maar eerder opmerkingen over had moeten maken.

2.2.6.2. Met betrekking tot de tegenstrijdige verklaring over het al dan niet gezien hebben van (een) revolver(s), merkt de Raad op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid te wijten zou kunnen zijn aan de vertaling van het Perzisch naar het Nederlands. Overigens bestaat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. In beide verslagen van de verhoren op het Commissariaat-generaal van 26 augustus 2010 en 9 mei 2011 werd duidelijk aangekruist dat betrokkene de aanwezige tolk begrijpt en haar werd duidelijk gemaakt dat eventuele problemen dienaangaande moeten worden gemeld, wat betrokkene niet heeft gedaan (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS van 26 augustus 2010, p. 1 en 18 en stuk 3, gehoorverslag CGVS van 9 mei 2011, p. 1 en 15). De bewering van verzoekende partij dat zij op het einde van het gehoor vertalingsproblemen signaleerde, mist derhalve elke feitelijke grondslag. Bovendien duidt verzoekende partij op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn weergegeven. Zoals blijkt uit het gehoorverslag verklaart verzoekende partij immers expliciet het volgende: "*Ik zag hun revolver en ik wist wie ze waren*" (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS van 26 augustus 2010, p. 13). Dienvolgens is haar argument met betrekking tot de vertalingsmoeilijkheden niet van aard om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid in een ander daglicht te stellen.

Eveneens constateert de Raad dat de bewering van verzoekende partij dat zij steeds de bovenvermelde versie heeft gegeven van aangaande feiten, feitelijke grondslag mist. In het eerste gehoorverslag staat immers duidelijk dat verzoekende partij een totaal andere versie geeft van desbetreffende gebeurtenissen, er is slechts sprake van drie agenten, waarbij verzoekende partij

er overigens nog in slaagt binnen ditzelfde verhoor ook nog eens tegenstrijdige verklaringen af te leggen (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS van 26 augustus 2010, p. 13). Ook bij het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal waar het cijfer van drie naar vijf agenten werd gesteld houdt verzoekende partij voor dat deze allemaal achter hem aanliepen en derhalve geen van hen in deze versie bij de wagen bleef (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 9 mei 2011, p. 9). De Raad wijst erop dat het louter verwijzen met betrekking tot het aantal agenten naar één versie van de voorgehouden verklaringen niet van aard is om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is bovendien dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816), alwaar verzoekende partij overduidelijk in gebreke is gebleven.

De – niet weerlegde – flagrante tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op de kern van het asielrelaas van verzoekende partij, hypothekeren op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

2.2.7.1. Met betrekking tot de inconsistente verklaringen over de begrafenisplechtigheid van de echtgenote van Montazeri, betoogt verzoekende partij dat zij op dit punt duidelijk is geweest en blijft. Zij bevestigt dat Montazeri in de voormiddag werd begraven en zijn vrouw in de namiddag.

2.2.7.2. De Raad merkt op dat zulk argument deels is gebaseerd op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers heeft de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid geenszins betrekking op het moment waarop Montazeri werd begraven. Wel wordt verzoekende partij verweten tijdens het eerste gehoor te hebben verklaard dat zij 's morgens aanwezig was voor de begrafenisplechtigheid van de vrouw van Montazeri, en dat de voettocht begon om 10.00u - 10.30u, terwijl verzoekende partij tijdens het tweede gehoor zei dat zij in de namiddag aanwezig was om de begrafenisplechtigheid van de vrouw van Montazeri bij te wonen en dat de voettocht begon om 17.00u - 17.30u. Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het verwijzen naar de door haar weergegeven versie tijdens het tweede gehoor. De Raad wijst er wederom op dat het louter verwijzen naar één versie van haar verklaringen niet van aard is om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen.

2.2.8.1. Over de vraag of Montazeri ooit iets had vermeld over de dood van Neda Agha Soltan, betoogt verzoekende partij ten eerste dat zij wel degelijk weet wie Neda is en dat zij zelfs filmpjes over haar op haar computer had staan. In dit verband verklaart verzoekende partij tevens dat Qom een stad is voor de islam zoals Rome is voor de katholieken en dat het toezicht van de politie dan ook zeer streng is en de bewegingsruimte beperkt.

2.2.8.2. Met betrekking tot het eerste argument van verzoekende partij, merkt de Raad op dat zij hier uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In het kader van de peiling naar de kennis van verzoekende partij over de opvattingen en standpunten van Montazeri, werd verzoekende partij tijdens haar interview immers gevraagd of Montazeri ooit iets heeft gezegd over Neda Agha Soltan, waarop verzoekende partij antwoordde: *"Ik heb het in ieder geval nooit gehoord"* (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS van 26 augustus 2010, p. 13).

De bevestiging in het verzoekschrift dat verzoekende partij wel degelijk wist wie de vrouw in kwestie was, wat zij overigens reeds aangaf tijdens het gehoor (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS van 26 augustus 2010, p. 12) en hier nog aan toevoegt dat zij over haar zelfs informatie op haar computer had staan, doet dus geenszins ter zake.

Waar verzoekende partij vervolgens argumenteert dat het toezicht van de politie in Qom zeer streng is en dat de bewegingsruimte beperkt is, merkt de Raad op dat verzoekende partij zich, op de vergelijking met Rome na, beperkt tot een loutere herhaling van wat zij tijdens het gehoor reeds heeft verklaard. Zo antwoordde verzoekende partij op de vraag of er in Qom ooit om Neda werd gerouwd en of er in Qom in het algemeen ooit betogingen of rouwmomenten hebben plaatsgevonden omwille van gestorven personen tijdens de groene beweging, dat zulke activiteiten niet mogelijk zijn in Qom omwille van de hoge controles en onderdrukking aldaar (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS van 26

augustus 2010, p. 13). De Raad stelt vast dat deze herhaling geen afbreuk doet aan eender welk motief van verwerende partij aangehaald in de bestreden beslissing.

Verzoekende partij slaagt er middels bovenstaande argumenten aldus niet in haar gebrek aan kennis omtrent aangaande feiten te vergoelijken.

2.2.9.1. Nopens de door verzoekende partij gedane ontkenning van de aanwezigheid van Moussavi en Karoubi op de begrafenisplechtigheid van Montazeri, ontkent verzoekende partij dat zij dit ooit heeft gezegd. Wederom roept verzoekende partij in dat het om een vertaalfout moet gaan.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat de loutere *post factum* ontkenning van verwerende partij dat zij tijdens het gehoor zou hebben gezegd dat Moussavi en Karoubi niet aanwezig waren op de begrafenis, volledig indruist tegen haar verklaringen tijdens het gehoor: *“Waren er bekenden op de begrafenis van Montazeri – vb Ahmadinejad – Khamenei – Moussavi – Karoubi? Neen. Niemand van hen? Neen – ze zullen wel op de hoogte gebracht geweest zijn om hen te zeggen dat ze dat niet moesten doen – moesten zij deelnemen zou het meer problemen hebben opgeleverd”* (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS van 26 augustus 2010, p. 16). Nu verzoekende partij tweemaal dezelfde vraag wordt gesteld, waarbij verzoekende partij bij het beantwoorden van de tweede vraag zelfs een uitleg verschaft waarom desbetreffende personen niet zijn komen opdagen, ziet de Raad hoe dan ook niet in hoe hier sprake zou kunnen zijn van een vertaalfout. Verzoekende partij duidt evenmin aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven.

2.2.10.1. Omtrent de onwetendheid van verzoekende partij met betrekking tot de manier waarop Montazeri is gestorven, stelt verzoekende partij dat Montazeri al een oude man was van rond de tachtig. Zij vermoedt dat hij bijgevolg door ouderdom is gestorven.

2.2.10.2. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering omtrent de onwetendheid hoe Montazeri nu precies zou zijn gestorven, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers uit het geheel van de motivering van verwerende partij kon terecht worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van de deelname van verzoekende partij aan de manifestaties die werden gehouden naar aanleiding van de begrafenis van Montazeri en haar problemen die hier het gevolg van waren. Het is immers het geheel van de vastgestelde onwetendheden met betrekking tot Montazeri zelf, zijn levensloop, zijn opvattingen en de gebeurtenissen tijdens zijn begrafenisplechtigheid, de verschillende tegenstrijdigheden, de met een gegronde vrees voor vervolging of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade incompatibele houding van verzoekende partij, nu zij zich niet grondig heeft geïnformeerd over haar situatie na haar vertrek uit Iran en het gebrek aan kennis met betrekking tot de afgelegde reisweg, gecombineerd met het vermoedelijk achterhouden van haar paspoort, waardoor aan de voorgehouden reisweg geen geloof meer kan worden gehecht, op grond waarvan de commissaris-generaal terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van haar beweerde deelname aan de manifestaties ten gevolge van het overlijden van Montazeri en zijn vrouw en aan de daaruit voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten.

Verder stelt de Raad ook vast dat, wat het flagrante gebrek aan kennis over Montazeri zelf, zijn levensloop, zijn opvattingen en de gebeurtenissen tijdens zijn begrafenisplechtigheid betreft, met name dat verzoekende partij niet wist te zeggen of Montazeri en zijn echtgenote kinderen hadden, zij niet wist hoe zijn echtgenote heette, zij niet op de hoogte was van hetgeen Montazeri in het kader van de herverkiezing van president Ahmadinejad reeds had gezegd en/of ondernomen, zij ontkende dat er zich op de begrafenisplechtigheid van Montazeri confrontaties hebben voorgedaan tussen de ordediensten en de aanwezige manifestanten en tenslotte dat zij geen enkele slogan kon opnoemen die tijdens zijn begrafenis werd gescandeerd, verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele moeite onderneemt om desbetreffende motieven te weerleggen, waardoor die als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij. Bijgevolg kan haar de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend. Ook de motivering betreffende de deelname aan de

protestacties in België wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor ook deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de hare wordt gemaakt.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht en verzoekende partij niet kan terugvallen op de voorgehouden status van "*réfugié sur place*". De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT